

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 május Vers

Horváth László Imre: Így gondolkodok rád

Így gondolkodok rád

1.

Én vagyok a tenger

te vagy a tenger partja

a parton a halászfalu,

mert a tenger partja legtöbbször üres

az csak a lehetőség, hogy megjelenesz, határ,

ami kijelöli a tengert.

Várom, hogy benépesítsd

egy-egy ponton

kunyhót építs, hálót fonj,

ülj a tengert nézve, hosszan merengj,

hajót ácsolj és utazni kezdj belém.

Előbb kisodrok ezt-azt,

neked ismeretlen, furcsa vagy ijesztő tárgyakat

fényképet, szavakat palackban,

nincsenek saját emlékeim,

csak ez a várakozás, hogy hajózzanak rajtam,

tompán nyújtózom, ki-be lélegezve a Holdat,

akkor is, ha nappal van és nem látom,

akkor is, ha éjjel fehér labda lopózik a csillagok fűvében.

Hajóra szállsz, halászni mész, embereid belém vesznek,
embereidet jóllakatom, életükké alakulok, mindenemet
használni tudod, halak csontjából lesz fészük és szigonyuk, hogy
halakat tudjanak ölni. Hogy telnek perceink! És napjaink,
falvak települnek a partomon, nemzedékek, kultusz épül
a tengernek, a szerelmed istenekkel és szörnyekkel népesít be
engem, szörnyek tényleg laknak bennem,
és a tested néhány mozdulatából
minket figyelt az Isten,

ilyen lehet, mikor a fejét csóválja, földrengés
a tenger alján, ébred bennem valami
rossz szerelem, láthatárodon túlról már
hullámok tornyosulnak,
hajóid lehetnek bármilyen jól építettek,
falvaid akármilyen alázatosak, ezzel a szökőárral elpusztítalak
és elpusztítom magamat. Korok magánya,
a tenger kétségbeesése. Őrjöngéssé változtat
a hirtelen remény, ami vagy,
kicsap belőlem.

Mit vársz a tengertől?

Hibáztathatod magad, hasonlítasz az előtted itt élőkhöz,
bizonyára csak más, rég elpusztított népeket látok benned újra
vagy gondolhatod, kiismertél engem, műszereid vannak hozzám,

hiszen falvaiból városok váltak, egyre jobban elborítják partjaimat,
végtelenemből torok lesz, amin nagyságod fojtogató sok gyerekkéz,
egyre nagyobb hajókkal háborúkat vívsz rajtam önmagad ellen,
fekete olajat, régi tengerek ocsmány, jól égő maradékát
bányászod belőlem, mintha az én mélyemre fúrnál, hogy járjanak gépeid,
tornyokat építesz, apró tűk a bőrömbön,
rám se nézel többé, vallásodból nosztalgia sem maradt,
múzeumi kacatok csak a szerelemből
apró szobrok birkózó alakokról, akik körül új napjaid,
unott turistacsoportok nem képzelik már
tengervíznek a légkondicionált levegőt.

Mihez kezdenék veled.

Hol van már a királynő, a gyerek,
aki ül a parton, őt bámulja a tenger,
arra gondol, nincs keze érinteni, nincs bőre, csak a só szúrós íze
vizében, történetei helyett vonuló halrajok, fegyelme helyett
csak a cápák alattomosága.

Miért van az, hogy amint megpillantalak, tudom, a szökőár
egykor úgyis agyonnyom majd téged,
nem találsz ki erre is valami gépet, hogy lehetsz
ennyivel gyengébb nálam végeredményben,
miért veled játszom
csónakjaid mellé úsznak bálnáim, hetekig
darabolod, szárítod őket, így kezdünk
egymással valamit. Én etetlek, ringatlak, de szomjan halsz
rajtam. Nélküled csak földrajzi jelenség vagyok, hatalmas és

értelmetlen, egy bolygó vérző arca,

nincs különbség halál és elalvás között, ez a várakozás vagyok, milyen félálom, milyen ígéret, unatkozó fiatal férfi, könnyököl kiégett tekintettel, ilyen horizonttal várlak, hogy partra botorkálj, paskold ihatatlan vizemet, felfogd tenyeredben, öblítsd vele sziszegve szádat és sebeid, várlak, hogy vetkőzésed killessem, ahogy úszni indulsz belém, senki sem figyel, mondom neked, minden figyel, hullámaimba gyalogolsz, lesimítom a hajad, akarsz-e nekem tengert szülni, vagy a parton ülőt, akit bámul a tenger.

2.

Furcsa, hogy legtöbbször hétköznap reggel gondolkodok rád, vagy érzek közel magamhoz, pedig ezt a szakaszt utálom legjobban a napoknak, persze talán éppen emiatt jutsz eszembe ilyenkor, magamra maradok, te segítesz ebben, van egymásra időnk.

A telefonom ébresztője kelt, tízpercenként lenyomom, újra meg újra csipog, végül nem tovább halogatni, felkelek, csendben káromkodva kimegyek vizelni, aztán félálomban lezuhanyzom néha haját mosnom, borotválkoznom is kell, minden héten van legalább egy ilyen reggel is, inkább kettő, este kéne, de az esték másra kellene, hogy talán történik valami odakint, persze soha nem történik.

Inget választok, vasárnap előre kivasaltam, minden napra egyet, nyakkendőket kötök (régóta tudok nyakkendőt kötni, büszke vagyok rá, egy tévéreklámból tanultam), mindig

ezután mosok fogat, óvatosan kell, nehogy
fogkrémes legyen az előkelő ruha,
az öltönyhöz nem illő utcai cipőben elindulok,
majd az irodában kicserélem, fekete benti bőrcipőre,
mint tízéves korom előtt, alsó általános iskolában,
bezárom az ajtót, a nyikorgó külső vasrácsot is,
átvágok a gangos ház udvarán, lépcsőházon, kinyitom a kaput,
kilépek az utcára.

Jó idő van, vagy hideg, tél vagy nyár, mindegy.
Nagy a tömeg. Gyűlölöm az embereket ilyenkor,
mindig túl jólöltözött vagyok a reggelükhöz, kicsit szégyellem magam,
vagy mintha jelmezbálba mennék, jólesik a közöny zömüktől, a béke,
hogymenjünk el egymás mellett, essünk túl rajta,
de a nők fölösleges tekintete, kihívás, méregetés,
vagy a koldusok, torzszülöttek karneválja olykor a körtéren,
gyrost ajánló szendvicsemberek, hajléktalanok,
a három paprika mögött ülő árus,
a szórólapozó lecsúszott dacos normális emberek,
ingyen újságot osztó fiatalok.

Két villamosmegálló is van itt, a következőnél összefutnak a vonalak,
ezért felszállok bármire, ami jön, aztán rögtön le a következőnél,
itt néha negyedórát is kell ácsorogni, télen ez elég kínos,
amíg jön a 41-es vagy 19-es számú járat, légy hálás, megáll, kinyitja ajtaját,
olyan mint egy hajó, felmegyek a lépcsőn, beszállok az utastér folyosójára,
a csuklóban szeretek álldogálni, bosszantó, ha foglalt,
nézhetem megint a folyót valamelyik évszakban egész úton,
jobb olvasni, hacsak nem vagyok túl fáradt vagy másnapos.

Húsz perc a végállomásig, ott szállok le, átsétálok a téren
az irodaépületbe, valamelyik emeleten, valamelyik szobában töltöm majd
a napomat, amint belépek, eltűnve részleteiben, olykor talán még eszembe jutsz.
De leginkább így, a reggeli villamosúton, egyedül a tömegben,
egy üres városban, sokat gondolkodok rád ebben az évben,
hogymég nem ismerlek, hogymérem, hogymég nem ismerlek,
nem rontottam még el, értelmet adsz majd a veszteségeimnek,
ugyanúgy várakozol, gyenge pillanataidban elbizonytalanodsz vagy rettegsz,
mint én, amikor eszembe jut, hogymég nem létezel, miért léteznél.

3.

Miféle kapu a tested, hogymelyi a tenger minden vizét?
Miért nem maradsz te is zátony csak, mint a többi nő, akivel
közösültem, napjaim alkatrészei, hullámok következményei?

Leheletfinom oszlopú templomokat emelsz sziklás partjaimra is
és oltáraidon sohasem fogy el a jóillat,
miattad gyűlt össze itt a sok víz, ami vagyok,
érted határolnak partjaim, hogymide találj és itt megtelepedj.

Mikor a tengert nézed, csak arra vársz,
valahol messze bent megemelkedjen, hulláma tornyosuljon,
hogymha végre hozzád, partjára odaér, elfedjen, elpusztítson a szökőár.

Tetszik

6 ember kedveli. Legyél te az első az ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Horváth László Imre: Hé exó thalassa** Arra emlékszem, hogymuszodába jártunk sokat, előtte körbefutottuk néhányszor azt...
2. **Horváth László Imre: Lenni vagy nem** Megtörtént az átváltozás. Ültem melletted, és azon gondolkodtam, melyikünk nem...

3. **Horváth László Imre: Piskóta; Science fiction; Lakatlan sziget** Nem fejlődik a kapcsolatunk, ez zavar leginkább. Hátralévő időmben nekem...
4. **Horváth László Imre: A színésznő** Talán ő volt az utolsó, akivel még gyerekként találkoztam, vagy...
5. **Rainer M. János: Otthontalanság, emlék, mű (Molnár Imre-Szarka László (szerk.): Otthontalan emlékezet. Emlékkönyv a csehszlovák-magyar lakosságcsere 60. évfordulójára. Komárom, 2007. MTA Kisebbségkutató Intézet-Kecskés László Társaság, 234 oldal, ár nélkül.)** Rainer M. János Otthontalanság, emlék, mű Vannak könyvek, amelyek...

Cimkék: **Horváth László Imre**